

Καὶ τὰ δυὸ κοιλούφια ἀτάραγα | μὲ γέννημα, πού οἱ φίλοι
μαζὶ μὲ δυὸ καματερά | 'ς τὸ ζευγολάτῃ ἐστεῖλαν
'Α.Βαλαωρ., ἐνθ' ἄν. 4) 'Η κριθὴ Θάσ. (Θεολόγ.) 'Ιθάκ.
'Ιος Κεφαλλ. Κίμωλ. Κορσ. Κύθν. Κύπρ. Νάξ. ('Απύρανθ.
Φιλότ.) 'Οθων. Πελοπν. (Βερεστ. Γέρμ. Κίτ. Κάμπος Λα-
κων. Κορινθ. Κορών. Λάγ. Λεῦκτρ. Οἶν. Οἴτυλ.) Σίκιν.
Σίφν. Στερελλ. (Γαλαξ.) Σύμ. Σῦρ. Φολέγ. — Λεξ. Πρω.
Δημητρ.: Θ' ἀνακατέψου γέννημα καὶ στάρι νὰ πάου 'ς τὸ
μύλο. Κίτ. 'Αλλάζουσι τὸ γέννημα μὲ τὸ στάρι δύο κ' ἔνα
(ἀνταλλάσσουν δύο μερίδια κριθῆς δι' ἓν σίτου) αὐτόθ. 'Εχω
δέκα γομάρια γεννήματα (γομάρια=σάκκους) 'Ιος. Τὸ χω-
ράφι ἔχει καλὸ γέννημα Κορινθ. Περισέρνω τὸ γέννημα
(καθαρίζω τὸ κριθάρι ἀπὸ τὰ ἄχυρα) Σίφν. Καὶ σκέτο γρι-
θάρι νὰ 'ναι 'έννημα θὰ τὸ πῆς. 'Απύρανθ. 'Επιάσε τὸ τρι-
κούλι καὶ ματαρρίπιζε τὸ γέννημα (τρικούλι=δικριάνι, μα-
ταρρίπιζε=ἐσκόρπιζε πάλιν) 'Οθων. Εἶχανε μαζευτῇ μέσ'
'ς τὸ χωράφι 'να βουρκολεῖ βόιδα καὶ τ' ἄλωνίσανε τὸ γέν-
νημα οὐλο Βερεστ. 'Αφ' κε τ' ἄλογό του λυτὸ καὶ μπῆκε
μέσα 'ς τὸ γέννημα καὶ τὸ 'καμε συφορά Κορών. 'Οταν
δὲν ἔχωμε δεματικὸ τοῦ ἴδιου γεννημάτου, βάζομε βροῦλλα
Φολέγ. Τώρα τὸ 'κάναμε τοῦ γεννηματιοῦ τ' ἀμπέλι (τώρα
δὲν καλλιεργοῦμεν τὴν ἀμπελον εἰς τὸ κτῆμα αὐτό, ἀλλὰ τὴν
κριθὴν) Κίμωλ. || Φρ. Νὰ 'χουμε 'γειὰ καὶ γέννημα κι ἀν-
θρώπους νὰ δὲ τρῶνε (εἶναι λίαν ἀπομεμακρυσμένος ὁ και-
ρὸς διὰ τὴν ἀπόκτησιν πράγματός τινος) Κεφαλλ. Διὰ τὸ
γέννημα κ' ἔμεινε τὸ στάρι (ἀπέθηνεν ὁ κακὸς καὶ ἔμεινεν
ὁ καλὸς) Γέρμ. || Γνωμ. Γέννημα γέρο θέριζε καὶ στάρι παλ-
ληκάρι (ἡ κριθὴ πρέπει νὰ θερίζεται ὅταν εἶναι πολὺ ὥριμος,
ἐνῶ ὁ σῖτος ὅταν ἀκμαίως ἔχη μεστώσει) Λεξ. Πρω. Δη-
μητρ. || Παροιμ. 'Ολη μέρα ἀλέθαμε καὶ τὸ βράδυ γέννημα
(ἐπὶ ἐργασίας ἄνευ κέρδους, ἄνευ ἀποδόσεως) 'Ιθάκ. 'Οθε
κι ἃ βάη τὸ γέννημα, οἱ μύλοι θὰ τ' ἀλέσουν (ἐπὶ τοῦ μὴ
δυναμένου νὰ ἀποφύγῃ ἀπὸ τὸν τελικὸν προορισμὸν του)
αὐτόθ. || 'Ασμ.

Σηκῶθ' ὁ Δημαρόγονας | κ' εἰδιόηκε 'ς τὸ Γαρβουνᾶ
γιὰ νὰ θερίζῃ γέννημα

Κίτ. 5) Μῖγμα σίτου καὶ κριθῆς, ὁ σμιγὸς 'Ιων. ('Αλά-
τσατ.) Κίμωλ. Νάξ. ('Ανω Ποταμ. 'Απύρανθ. Δαμαρ.
Δανακ. Κινίδαρ. Κωμιακ. Σαγκρ. Φιλότ.) Πελοπν. (Βερεστ.
Γέρμ. Κόρινθ. Λεῦκτρ. Πλάτσ. Οἴτυλ.): Μοῦ 'φαι τὸ 'έν-
νημα τὸ 'ουρούνη Δαμαρ. Μὲ δύο ἀδερφοὶ εἶναι τὸ 'έννημα
τώρα Κινίδαρ. 'Σ τὸ δρόμο δὲ βρέπει νὰ τ' ἀπαδήξῃ κἀνας
ιὰ νὰ μὴν εἶναι κακὸ τὸ συνεπάδημά του καὶ δὲ γάμη, 'εν-
νήματα. Δανακ. Γιὰ τὴν ψεῖρα τὸ φυλάτσουνε τὸ γέννημα
Κίμωλ. 'Εδιᾶ 'κείνη ἡ παλιομπουζιάκα σιαπέρα τὰ γεν-
νήματα καὶ τὰ 'καμε οὐλα νά! (παλιομπουζιάκα=ἀγελάς
ἐνὸς ἔτους) Βερεστ. Τὸ γέννημα εἶναι δασύ, ἔσπειρα τρία
κουβέλια (κουβέλι=ποσότης δώδεκα ὀκάδων) Λεῦκτρ.
6) 'Ο ἀραβόσιτος 'Ηπ. (Δωδών. 'Ελληνικ. 'Ιωάνν. Κούρεντ.
Κωστάν. Μελιγγ. Ξηροβούν. Περίστ. Πρέβ. Χιμάρ.) Κέρκ.
('Αργυρᾶδ. Αὐχινόν. Καρουσ. Περούλ. Ράχτ.) Πελοπν. (Κλει-
τορ. Κορινθ.): Λιάζου τὸ γέννημα 'ς τοὺν ἡλίου 'Ελληνικ.
Πῶς πάνε τὰ γεννήματα 'ς τὸ παζάρι; (ποῖαν τιμὴν ἔχει
ὁ ἀραβόσιτος εἰς τὴν ἀγοράν;) Χιμάρ. Χάλασαν τὰ γιννή-
ματα φέτους, κἀηκαν ἀπὸ τοῦ λίβα Μελιγγ. 'Αμα ἀλέσω
τὸ γέννημα, θὰ σοῦ δώσω λίγο νὰ κάμης βαρβαρέλα (βαρβα-
ρέλα=ἄρτος ἐξ ἀλεύρου ἀραβοσίτου) 'Αργυρᾶδ. || Παροιμ.
Τὸ γέννημα ἀπὸ τὸ μύλο θὰ περάσῃ (ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου
νὰ ἀποφύγῃ τὸν τελικὸν προορισμὸν του) Πρέβ. Συνών.
καλαμπόκι, κούκλα, μπάρμπαρο, ξενικόσταρο.
7) Τὸ φυτὸν βρίζα ἢ σίκαλις (secale cereale), τῆς οἰκογ.
τῶν ἀγρωστιδῶν (gramineae), τῆς τάξ. τῶν λεπυρανθῶν

(glumiferae) Θάσ. (Θεολόγ.) Πελοπν. (Κορινθ.) — Λεξ.
Βάιγ.: Φέτους τοῦ γέννημα χάλασι Θεολόγ. 8) Τὸ φυτὸν
βρόμη (avena), τῆς οἰκογ. τῶν ἀγρωστιδῶν (gramineae),
τῆς τάξ. τῶν λεπυρανθῶν (glumiferae) Πελοπν. (Κορινθ.
Λεῦκτρ.) 9) 'Ο ἀσφόδελος ὑπὸ τὴν φρ. πρῶτο γέννημα
Ρόδ.: Πρῶτο γέννημα γιὰτὶ νεμ-μᾶ πρῶτα πρῶτα (νεμ-
μᾶ=φυτρώνει). 10) Κατὰ πληθ. ἀριθμ. συνήθως τὰ σιτηρά,
ἀλλὰ καὶ γενικώτερον οἱ δημητριακοὶ καρποὶ σύνθηθ. καὶ
Καππ. ('Αραβ. Σινασσ.) Πόντ. (Νικόπ. Οἶν.): Φέτου εἶχαμι
κακὴ χρουνιά, δὲν κάμαμι γεννήματα Στερελλ. (Παλαιοχ.)
'Εστρέχανε τὰ γεννήματα (τὰ σιτηρά εἶναι ἔτοιμα πρὸς
θερισμὸν) Καστ. Ψωμώσανε τὰ γεννήματα Πελοπν. (Κο-
ρών.) 'Εκάνανε πολλὰ γεννήματα Πελοπν. (Οἴτυλ.) 'Η-
καμα καλὰ γεννήματα Σίφν. 'Οταν εἶχες πουλὺ στάρ',
πουλὺ κ' θάρ', πουλλὴ βρόμ', ἡλιγὶς πουλὺ γέννημα Μακεδ.
(Κίτρ.) Φέτους τὰ γιννήματα πᾶρι καλὰ Εὐβ. ('Αγία 'Ανν.).
Εἶρι καλιασμένα τὰ γιννήματα φέτου (εἶναι καρπερά, καλῆς
ποιότητος τὰ σιτηρά φέτος) Στερελλ. ('Αράχ.) Τοῦ πρῶτου
κι τοῦ καλύτιρου ἀπ' οὐλα τὰ γιννήματα καθὼς κι τοῦ πρῶ-
του κόκκ'νον ἀβγὸ πρέπ' νὰ πααίβ' 'ς τοῦ εἰκόθ'σμα γιὰ
ν' ἀβγατίσ' ἡ σουδεῖα Θεσσ. (Τσαγκαρ.) Εἶναι ὀβρωστα
τὰ γεννήματα Πελοπν. (Ξηροκ.) Γεννήματα ἔχουμ' τὴ
σίκαλ', τὸ κριθάρ', τὴ βρόμ', τὸ βουρτσάκ' (=ρόβη) Θράκ.
(Σκοπ.) Φέτους ἔχ'ν' ἀκιριά τὰ γιννήματα (δὲν ἔτυχον
εὐνοϊκοῦ καιροῦ) 'Ηπ. (Χουλιαρ.) 'Αμα εἶναι χαλαζῆς ὁ
καιρὸς 'ς τὴ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, θὰ κάνουμε καὶ γεννή-
ματα (χαλαζῆς καιρὸς' ὅταν πέσῃ χάλαζα) Πελοπν. (Παιδεμ.)
Δὲν εἶχαμαν κι τόσα πουλλὰ γιννήματα φέτους 'Ηπ. (Κου-
κούλ.) 'Εφέτι 'έν εἶχαμεγ γεννήματα Κάλυμν. Κῶς Ρόδ.
Σύμ. 'Ολα μαζὶ σιτάρι, κριθάρι, μιγάδι λέονδο 'εννήματα
Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Εθεμέλιωσαν-ἐδάγκωσαν καλὰ τὰ γεν-
νήματα (ἀνεπτύχθησαν καλῶς τὰ σιτηρά) Νάξ. (Σαγκρ.)
Γεννήματα δῆσαντο (ἀφθονία σιτηρῶν) Πελοπν. (Πλάτσ.)
|| Φρ. Τὸ Γενάρι οὔτε λαγὸς-οὔτε σερικὴ γάττα νὰ μὴ
γατουρήσῃ 'ς τὰ γεννήματα (καὶ ἡ ἐλαχίστη κατὰ 'Ιανουά-
ριον βροχὴ ἐπιδρᾷ δυσμενῶς εἰς τὰ σιτηρά) Πελοπν. (Κίτ.
Πλάτσ.) || 'Ασμ.

Γινῆκαν τὰ γεννήματα | καὶ βάλαμε τὸ θέρο,
Παναγιώτα, θὰ σὲ φέρω,
Πελοπν. (Βούρβουρ.)

Βρέξε, θεέ μου, δυνατά, | νὰ κάμουμε 'εννήματα
Νάξ. ('Απύρανθ.) 'Η σημ. καὶ 'Ελληνιστ. Πβ. Πολύβ. Α,
71, 1 «τῶν ἐκ τῆς χώρας γεννημάτων». Π.Δ. (Δευτερον.
26, 10) «ἐνήνοχα τὴν ἀπαρχὴν τῶν γεννημάτων τῆς γῆς»
καὶ Φρόνιχ. 286 «γεννήματα» πολλαχοῦ ἀκούω τὴν λέξιν
τιθεμένην ἐπὶ τῶν καρπῶν ἐγὼ οὐκ οἶδα ἀρχαίαν καὶ δόκι-
μον οὖσαν· χρὴ οὖν ἀντὶ γεννήματα καρποὺς λέξιν ξηροῦς
καὶ ὑγροῦς».

γεννημασία ἡ, Πόντ. (Χαλδ.) γεννεμασία Πόντ. (Κε-
ρασ. Τραπ. Χαλδ.) γεννημασέα Πόντ. ('Ιμερ. Κοτύωρ.
Χαλδ.) γεννεμασέα Πόντ. (Κερασ. Σάντ. Σταυρ. Τραπ.
Χαλδ.)

'Εκ τοῦ οὐς. γέννημα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ασία.
'Ο τύπ. γεννημασέα διὰ μεταπλασμὸν κατὰ τὰ εἰς -έα.
Βλ. 'Α.Παπαδόπ., 'Αρχ. Πόντ. 15 (1950), 6.

Τέκνον, γόνος ἐνθ' ἄν.: Κακὸν γεννεμασία Κερασ. Τραπ.
Χαλδ.: Σκύλλ - γαιδάρ' - δᾶβόλ' - τσούνας γεννεμασέα
(τσούνας=σκύλλας· ὑβριστικῶς, γέννημα, γόνος, τέκνον
σκύλλας, γαιδάρου, διαβόλου) Κερασ. Σταυρ. Τραπ. Χαλδ.
κ.ἀ. || 'Ασμ.

Ἀνάθεμά σε θκύλλ' κουτάβ', γαῖδάγ' γεννημασέαν
ἐμάτσα σε τὸ φίλεμαν καὶ τὰ σκοτεινασέας
(ἐμάτσα=ἐμαθα) Ἰμερ. Συνών. γέννα 5, γέννημα 2.

γεννηματάκι τό, ἀμάρτ. ἑννηματσάκι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γεννημάτι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άκι.

Ὁ σμιγὸς καρπὸς ἐκ σίτου καὶ κριθῆς: Μουρέ, ἰὰ κάμε, βούδωσε τ' ἄλῳνι σου, πὰ νὰ φέρω κ' ἐὼ τὸ ἑννηματσάκι μο' κεί νὰ τὸ τρέψω (βούδωσε=στῶσε τὸ ἄλῳνι μὲ κόπρον βοός, ἵνα χρησιμοποιοῖται δι' ἄλῳνισμὸν σιτηρῶν, πὰ=μήπως, ἴσως). Ἐκάμαμε, δόξα σοι ὁ Θεός, μιὰ ὕχιὰ ἑννηματσάκι, νὰ περάσωμε θέμεν ἐφέτι. || Ἄσμ.

Κάρκα ἔνα, κάρκα δυὸ | κάρκα τὸ μικρὸ τ' ἄβγδ
κι ἂ μοῦ τὸ πηρε ζευγᾶς | νὰ κάμη πολὺ ἑννηματσάκι
νὰ φάω κ' ἐὼ λιάκι.

γεννηματάλευρο τό, Πελοπν. (Κίτ. Μάν.), ἑννηματάλευρο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γέννημα καὶ ἀλεύρι.

1) Ἄλευρον ἐκ κριθῆς Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Ἔναι γεννηματάλευρο, γι' αὐτὸ δὲν εἶναι καλὸ τὸ ψωμί. Θ' ἀνακατέψω γεννηματάλευρο καὶ σταρένιο καὶ θὰ ζυμώσω Κίτ. 2) Ἄλευρον ἐκ σμιγοῦ δηλ. κριθῆς καὶ σίτου Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ζυμώνομε ἑννηματάλευρο, γιὰτ' εἶν' ὁμορφα τὰ ἑννήματά μας κι ἅμα μορφαλεστοῦν καὶ καλοψηθῇ τὸ ψωμί, μοσκομυρίζει. Ὅλο ἑννηματάλευρό τῶεν ὁ χοῖρος μας ἐφέτι καὶ δὲν ἤπιασε γι' ἀπάνω δου (δὲν ἐπαχύνθη).

γεννηματᾶς ὁ, Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπν. (Βούρβουρ. Γαργαλ. Τριφυλ.) ἑννηματᾶς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γέννημα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ᾶς.

1) Ὁ ἔχων ἢ συγκομίζων πολλὰ γεννήματα, σιτηρὰ ἐκ τῶν ἀγρῶν τοῦ Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Πελοπν. (Γαργαλ. Τριφυλ.): Αὐτὸς ἔναι ὁ τρανύτερος γεννηματᾶς τοῦ χωριοῦ Γαργαλ. Αὐτὸς εἶναι ἑννηματᾶς, μάτι μὴ δόνε πιάση Ἀπύρανθ. 2) Ὁ σιτέμπορος Μακεδ. (Θεσσαλ.) 3) Ἐπὶ ζώου, τὸ τρώγον τὰ σιτηρὰ Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Καὶ τὰ ζωδόβολα ποὺ γλυκαίνονται 'ς τὰ ἑννήματα ἅμα δὰ πιάση ὁ νοικοκύρης μέσ' 'ς τὸ σπαρμένο, θὰ πῇ: Ἀ! ἐὼν ἤσουν ὁ ἑννηματᾶς μου, ἐρχεσαι καὶ τρῶς τὸ σπαρμένο μου! 4) Ὁ εὐνοῶν τὴν παραγωγὴν τῶν σιτηρῶν ἄνεμος Πελοπν. (Βούρβουρ.) Γνωμ. Ὁ βοριάς γεννηματᾶς κι ὁ πουνέντες γαλατᾶς (ὁ βόρειος ἄνεμος εὐνοεῖ τὰ σιτηρὰ, ὁ δὲ δυτικὸς τὰ γαλακτοφόρα ζῶα).

Ἡ λ. καὶ ὡς ἐπὼν. Ἀθῆν. Πάρ. Πελοπν. (Μάν.)

γεννηματάχερο τό, ἀμάρτ. γεννηματάχιουρο Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) ἑννηματάχερο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γέννημα καὶ ἄχερο.

1) Τὰ ἄχυρα ἐκ τοῦ ἄλῳνισμοῦ τῆς κριθῆς Πελοπν. (Κίτ. Μάν.): Τὰ γεννηματάχιουρα εἶναι χοδρά, δὲ δὰ τρώει τὸ βόδι. Ἐγίόμισε τὸ στρουῖμα μὲ γεννηματάχιουρα. 2) Τὰ ἐκ τοῦ ἄλῳνισμοῦ τοῦ σμιγοῦ (κριθῆς καὶ σίτου) ἄχυρα Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἐφέτι θὰ κάμωμε βολλὰ ἑννηματάχερα καὶ θὰ τὴν ἔχου γαλὰ τὰ ζωδόβολά μας.

γεννηματένιος ἐπίθ. Κίμωλ. Πελοπν. (Ἀρεόπ. Κίτ. Μάν.) ἑννηματένιος Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Θηλ. ἑννηματένη Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὖσ. γέννημα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ένιος.

1) Ὁ ἐκ κριθῆς προερχόμενος, τὸ ἐκ κριθῆς ἄλευρον καὶ

τὰ ἐκ τούτου παρασκευάσματα Κίμωλ. Πελοπν. (Ἀρεόπ. Κίτ. Μάν.): Ν' ἀνακατέψης γεννηματένιο ἀλεύρι μὲ σταρένιο γιὰ παξιμάδι. Ἦτα φτωχός, ὅλο γεννηματένιο ψωμί ἔτρωε. Γεννηματένια λαγάνα. Ἔτρωε γεννηματένια κανκάλα κ' ἐγλύφοτα ὁ οὐρανίσκο του (κανκάλα=τεμάχιον ξηροῦ ἢ πεφρυγμένου ἄρτου). Κίτ. Γεννηματένιος πασπαλᾶς (πλακοῦς ἐκ κριθίνου ἀλεύρου, ὕδατος καὶ ἐλαίου παρασκευαζόμενος) αὐτόθ. Ἐμαλάκωσε δύο χαλοὺς γεννηματένιους (χαλοὺς=παξιμάδια) Ἀρεόπ. Ἔχομε γεννηματένιο ψωμί Κίμωλ. 2) Ὁ ἐκ σμιγοῦ (σίτου καὶ κριθῆς) προερχόμενος, τὸ ἐκ σμιγοῦ ἄλευρον καὶ ὁ ἐκ τούτου παρασκευαζόμενος ἄρτος Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ζυμώνετ' ἀλεύρι ἑννηματένιο ἢ ἀοραστό; ἑννηματένιο ναι τὸ ψωμί δὼν ἐτουτῷ γαὶ μοσκομυρίζει. Μοῦ παραρέσει τὸ ἑννηματένιο ψωμί. Δυὸ-τρεῖς παῦλοι ἑννηματένιοι νὰ κάμωμε νὰ τσι παξιμαδιάσωμε (παῦλοι=στενόμακροι ἄρτοι).

γεννηματερὰ τά, Πελοπν. (Οἶτυλ.)

Ἐκ τοῦ οὐδ. τοῦ ἀμάρτ. ἐπιθ. γεννηματερός.

Τὰ σιτηρὰ δηλ. σῖτος, κριθὴ καὶ σμιγός.

γεννημάτι τό, ἀμάρτ. γεννημάτσι Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Κίτ.)

Ἐκ τοῦ ἀμάρτ. οὖσ. γεννημάτιον, ὑποκ. τοῦ οὖσ. γέννημα.

Ἡ κριθή: Ἐδωκα λιγαὶ γεννημάτσι 'ς τὸ γουρούνι Κίτ. || Ἄσμ.

Γύρω γύρω τ' ἄλωνάτσι | ἔτρωγ' ὁ λαγὸς τὸ γεννημάτσι Κάμπος Λακων.

γεννηματοκόσκινο τό, ἀμάρτ. ἑννηματοκόσκινος ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γέννημα καὶ κόσκινο.

Κόσκινον διὰ τοῦ ὁποίου κοσκινίζουν τὸν σμιγὸν καρπὸν ἐκ σίτου καὶ κριθῆς: Ἐπάλιωσε γαλὰ καλὰ ὁ ἑννηματοκόσκινος εὐτός.

γεννηματοκούκκι τό, Πελοπν. (Μεσσ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γέννημα καὶ κουκκί.

Τὸ φυτὸν βίκος ὁ λαθυροειδὴς (vicia lathyroides), τῆς οἰκογ. τῶν ψυχανθῶν (papilionaceae), τῆς τάξ. τῶν ἑλλεβοκάρπων (leguminosae).

γεννηματολάσπη ἡ, Πελοπν. (Γορτυν. Δίβριτσ. Ὀλυμπ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γέννημα καὶ λάσπη.

Τὰ περιττώματα τοῦ ἀνθρώπου ἐνθ' ἄν.: Φέγα μὴ βιάσω καθόση γεννηματολάσπη καὶ σὲ πασσαλείρω Δίβριτσ.

γεννηματοξύση ἡ, ἀμάρτ. ἑννηματοξύση Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γέννημα καὶ ξύση.

Κνησμὸς προκαλούμενος ἐκ τῆς ἐπαφῆς τοῦ δέρματος τοῦ ἀτόμου μετὰ σμιγοῦ καρποῦ, ὑποστάντος φθειρίαισιν: Μιὰ ξύση μὲ βαστῆ καὶ πάω χαμένη. Πὰ νὰ ναι ἡ ἑννηματοξύση; (πὰ=μήπως, ἴσως). Συνών. ξύση, φαγούρα.

γεννηματοπεταλούδα ἡ, ἀμάρτ. ἑννηματοπεταλούδα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὖσ. γέννημα καὶ πεταλούδα.

Τὸ ἔντομον ὁ ἀλουκίτης τῶν σπερμάτων (alucitus grannella), οὕτινος ἡ κάμπη προσβάλλει τὰ σιτηρὰ ὀλίγον πρό

